

SPES NON CONFUNDIT

2025 YILI

OLAĞAN JÜBİLE YILI

TEBLİĞİNİN İLANI

ALLAH'IN HİZMETKÂRLARININ HİZMETKÂRI

ROMA EPİSKOPOSU FRANCISCUS

OKUYAN HERKESİN

YÜREKLERİNE ÜMİT VERSİN

FRANCISCUS

1. *SPES NON CONFUNDIT*. “Ümit düş kırıklığına uğratmaz.” (Rom 5, 5). Ümidin ruhu içinde, Havari Pavlus Roma’daki Hristiyan topluluğunu bu sözlerle yüreklendiriyor. Kadim geleneğe göre Papa’nın her yirmi beş yılda bir ilan ettiği, yaklaşan Jübile’nin de merkezindeki mesaj Ümit’tir. Kutsal Yıl’ı yaşamak üzere Roma’ya seyahat edecek ümidin hacılarını ya da Havari Petrus ve Pavlus’un şehrine gelemeyip de bu yılı kendi yerel kiliselerinde kutlayacak olanları düşünüyorum. Bu Jübile Yılı’nın, herkes için Kilise’nin her yerde ve herkese “ümidimiz” (1. Tim. 1, 1) olarak ilan etmekle daima yükümlü olduğu, kurtuluşumuzun “kapısı” Rab İsa (Yu. 10, 7.9) ile kişisel ve gerçek bir karşılaşma olmasını diliyorum.

Herkes ümidin ne olduğunu bilir. Her bir insanın yüreğinde, geleceğin ne getireceğini bilmesede de gelecek iyi şeylerin arzusu ve beklentisi olarak yer eden şey, ümittir. Yine de zaman zaman gelecek hakkındaki belirsizlikler, sağlam bir güvenden endişeye, huzurdan kaygıya, kesin kanaatten şüphe ve tereddüte yol açabilir. Sık sık gelecek hakkında cesaretsiz, karamsar ve alaycı insanlarla karşılaşırız, sanki hiçbir şey onları mutlu etmeyecek gibidir. Jübile hepimiz için ümidin yenileneceği bir fırsat olsun. Allah’ın Sözü ümit için gerekçeler bulmamıza yardım etsin. Bunu kendimize rehber edinerek Havari Pavlus’un Roma’daki Hristiyanlara gönderdiği mesaja dönelim.

Bir ümit sözü

2. “Böylece imanla aklandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Allah ile barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Allah’ın yüceliğine erişmek ümidiyle övünüyoruz. Ümit, düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Allah’ın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.” (Rom 5,1-2.5). Bu bölümde Aziz Pavlus bize düşüneceğimiz pek çok şey gösteriyor. Romalılara Mektup’un, müjdeleme çalışmalarında Aziz Pavlus için bir dönüm noktasını işaret ettiğini biliyoruz. Bundan sonra İmparatorluğun doğu bölgelerinde sürdürdüğü faaliyetlerini, artık Roma’ya ve Roma’nın dünyanın gözünde ifade ettiği her şeye yöneltmiştir. Üzerine aldığı İncil’i ilan etme görevi için hiçbir engel ya da sınır tanımadan mücadele ediyordu. Roma Kilisesi Pavlus tarafından kurulmadıysa da Haç’a gerilmiş ve ölümden dirilmiş Mesih İsa’nın İncil’ini, kadim vaatlerin yerine geldiği sevgide temellenmiş ve yüceliğe götüren, hayal kırıklığına uğratmayan ümidin mesajını herkese ulaştırmak için acele ile oraya gitme zorunluluğu hissediyordu.

3. Ümit sevgiden doğar ve İsa’nın çarmıhta delinen kalbinden fışkıran sevgiye dayanır: “Çünkü bir adamın sözdinlemeziği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır” (Rom 5:19). Bu yaşam, Vaftizle başlayan, Allah’ın lütfuna açıklıkla gelişen ve Kutsal Ruh’un işleyişiyle sürekli yenilenen ve güçlendirilen bir ümitle canlanan kendi iman yaşamımızda tezahür eder.

Kutsal Ruh, yeryüzünde hacı olan Kilise yaşamındaki daimi varlığı ile tüm iman edenleri, ümidin ışığı ile aydınlatır. Bu ışığı hayatlarımızı sürdürmek ve canlandırmak için sürekli yanan bir lamba gibi yanar halde tutar. Bizi Allah sevgisinden hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin ayıramayacağı temeline dayanan Hristiyan ümidi asla aldatmaz ya da hayal kırıklığına uğratmaz: “Mesih’in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa’da olan Allah sevgisinden ayırmaya yetecektir.” (Rom. 8, 35-37-39). İşte burada, denenmeler ortasında, ümidin sebat etme nedenini görüyoruz: iman üstüne kurulmuş, ilahi sevgi ile beslenmiş bu ümit, hayatta ilerlememizi sağlar. Aziz Augustinus’un gözlemlediği

gibi: “Hayatımız ne durumda olursa olsun, ruhun bu üç eğilimi yani iman, ümit ve sevgi olmazsa yaşayamayız.”¹

4. Aziz Pavlus gerçekçidir. Hayatın, kendi sevinçleri ve üzüntüleri olduğunu bilir, sevgi denenmeler arasında sınanır ve ümit acının karşısında bocalar. O bile şunları yazdı: “Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Allah’ın beğenisini, Allah’ın beğenisi de “ümidi yaratır.” (Rom 5, 3-4). Sıkıntı ve denenmeler, Havari için, anlayışsızlık ve zulmün ortasında İncil’i ilan edenlerin hayatlarına damgasını vurur (Bk. 2. Ko. 6, 3-10). Yine de tam da bu bağlamlarda karanlığın ötesinde bir ışık görürüz: müjdelemenin; Mesih’in çarmıhından ve dirilişinden akan güçle desteklendiğinin farkına varmaya başlarız. Bu şekilde ümitle sıkı sıkıya bağlı bir erdemi, *sabır erdemini* uygulamayı öğreniriz. Hızlı tempolu dünyamızda, her şeyi anında istemeye alışkınız. Sadece bir araya gelmek için diğer insanlarla buluşmaya zamanımız yok, aileler bile bir arada vakit geçirip dostluklarından keyif almakta zorlanıyorlar. Sabrın çılginca bir telaşla ortadan kalkması, tahammülsüzlüğe, kaygıya hatta sebepsiz şiddete bunun sonucunda da daha fazla mutsuzluğa ve benmerkezciliğe götürdüğü için zararlı hale gelmektedir.

Zaman ve mekân artık daimi bir “şimdi”ye dönüşürken bu İnternet çağında sabır için pek yer kalmış görünmüyor. Yaratılış hakkında derinlemesine düşünseydik, sabrın önemini hayranlıkla ve fazlasıyla anlayabilirdik. Mevsimlerin değişimini, hasat zamanlarını, hayvanların yaşamını ve büyüme döngülerini izleyip takdir edebilir, Aziz Fransua’nın görüşündeki berraklığın keyif alabilirdik. Aziz Fransua, tam sekiz yüz yıl önce tüm yaratılışı büyük bir aile olarak görüp Güneş’i erkek kardeşim ve Ay’ı kızkardeşim diye çağırıldığı *Yaratılışın Ezgisi*’ni yazmıştı.² Sabrın değerini yeniden takdir etmek, hem bizim için hem de başkaları için yararlı olabilir. Aziz Pavlus sık sık Allah’ın vaatlerine güvenle, bağlılık ve sebatan; ihtiyaçlarımız açısından sabırdan söz eder. Hepsinden önce de Allah’ın kendi sabrına tanıklık eder: “Sabır ve cesaret kaynağı olan Allah” (Rom 15,5). Sabır, Kutsal Ruh’un meyvelerinden biridir ve bir erdem ve yaşam yolu olarak ümidimizi destekler ve güçlendirir. Ümidin kızı ve aynı zamanda onun sarsılmaz temeli olan sabır lütfu için sıklıkla dua etmeyi öğrenelim.

¹ Serm. 198 augm. 2.

² Cf. *Fransiskan Kaynakları*, No. 263, 6.10.

Bir Ümit yolculuğu

5. Ümit ve sabrın bu karşılıklı etkileşimi; Hristiyan yaşamının, Rab İsa ile karşılaşma hedefine doğru adımlarımıza sürekli destek olarak Ümidi cesaretlendiren ve destekleyen daha büyük yoğunluktaki anlar için bir yolculuk çağrısı olduğunu açıkça görmemizi sağlar. 1300 yılında ilk kez ilan edilen Jübile'nin toplumsal maneviyatın esinlediği bir lütuf yolculuğu ile ortaya çıktığını düşünmek hoşuma gidiyor. Allah'ın kutsal ve imanlı halkı üstüne bağışlanma lütfunun çeşitli şekillerde döküldüğünü nasıl unutabiliriz? Papa VIII Boniface Kutsal Yılı ilan etmeden 8 sene önce, Papa V. Celestine'nin 28 ve 29 Mayıs 1294'te Aquila'daki Santa Maria di Collemagio Bazilikasını ziyaret edenlere büyük "Af" bağışladığını hatırlayalım. Kilise ilahi merhametin dökülmesi ile büyük jübile ruhunu zaten deneyimlemekteydi. Daha önceki dönemlerde bile 1216 yılında Papa III. Honorius, Aziz Fransua'nın Ağustos ayının ilk iki gününde Porziuncola'yı ziyaret eden herkes için af talebini kabul etmişti. Aynısı Santiago de Compostela için de söylenebilir: 1222 yılında Papa II. Callistus, Havari Aziz Yakup'un Pazar günlerine rastlayan bayramında Jübile kutlanmasına izin vermiştir. Allah'ın affının kudreti cemaatleri ve bireyleri hacılık yolunda destekleyip onlara eşlik etsin diye bu türden dağınık Jübile kutlamalarının sürmesi iyidir.

Kuşkusuz, her Jübile'nin temel unsuru *Hacılık'tır*. Yola koyulmak, geleneksel olarak insanın, hayatın anlamını arayışı ile ilişkilendirilmektedir. Yürüyerek yapılan bir hacılık, sessizliğin, çabanın ve hayatın sadeliğinin değerini tekrar keşfetmek bakımından büyük bir yardımcıdır. Önümüzdeki yıl ümidin hacıları Jübile'yi dolu dolu yaşamak için muhakkak antik ve çağdaş rotalarda yolculuk edecekler. Roma'da katakomblara ve Yedi Kilise'ye her zamanki ziyaretlerin yanısıra yürüyerek gidilecek başka iman yolları da önerilecektir. Sınırlar önemsizmişçesine bir ülkeden diğerine yolculuk ederken ve bir şehirden diğerine geçerken yaratılışın güzelliği, harika sanat eserlerini görüp üstünde tefekkür ederken deneyimlerin ve kültürlerin zengin hazinesinin değerini görüyor ve bu güzellikler karşısında Allah'a şükranla dualarımızı yükseltmek için ilham buluyoruz. Hacılık yolu üzerindeki ve Roma şehrindeki Jübile Kiliseleri, her tür Allah'a dönüş yolculuğunun temel başlama noktası olan Barışma Kutsal Gizemine yaklaşırken iman hacılığında ümidin pınarından içebileceğimiz ruhsal vahalar ve iman hacılığının dinlenme yeri olarak hizmet edebilir. Özel Kiliselerde rahipleri ve imanlıları Günahların İtirafı ve Barışma Sakramanetini

kutlamaya hazırlamak ve bu ayine bireysel biçimde hazırlanmak için özel bir özen göstermek gerekir.

Doğu Kiliselerinin imanlılarını, özellikle de Petrus'un halefi ile tam bir birlik içinde olanları bu hacılığa katılmaları için davet etmek isterim. Mesih'e ve Kilise'ye imanları yüzünden ölüme kadar varacak ölçüde acı çektiler. Bu sebeple aynı zamanda Anneleri olan ve varlıkları ile ilgili pek çok anıyı barındıran bu Roma şehrinde kendilerini özellikle iyi karşılanmış hissetmeleri gerekir. Kilise Babalarının, keşişlerin ve teologların kadim litürjileri, teolojileri ve ruhaniyatı ile zenginleşmiş Katolik Kilisesi; onlara ve şiddet ve istikrarsızlık nedeniyle sık sık anavatanlarını, kutsal topraklarını daha güvenli yerler için terk etmek zorunda kalarak kendi Haç Yollarını yaptıkları bu zamanlarda Ortodoks kardeşlerine kucak açtığını sembolik olarak ifade etmek istemektedir. Kendilerini terk etmeyen ama nereye giderlerse gitsinler onları takip eden, Kilise tarafından sevildikleri bilgisinden doğan ümit; Jübile'nin sembolizmini onlar için, daha da güçlü kılacaktır.

6. Kutsal 2025 Yılı, önceki lütuf kutlamalarıyla devam ediyor. Son Olağan Jübile'de, İsa Mesih'in doğumundan itibaren iki bin yılın eşliğini geçtik. Daha sonra, 13 Mart 2015'te, her yaşta tüm insanlar için İncil'in temel mesajı olan "Allah'ın merhametli yüzü"³ tanıtmak ve onunla karşılaşmayı teşvik etmek adına Olağanüstü Jübile ilan ettim. Kalpte Mesih'teki kesin kurtuluş ümidini uyandıran Allah sevgisinin canlı deneyimini sunmak için Kutsal Kapı'nın bir kez daha ardına kadar açılacağı yeni bir Jübile'nin zamanı geldi. Aynı zamanda bu Kutsal Yıl, tüm Hıristiyanlar için bir başka temel yıldönümüne doğru yürüyüşe de rehberlik edecek. 2033 yılında, Rab İsa'nın ızdırapları, ölümü ve dirilişiyle gerçekleşen Kurtuluş'un ikinci bin yılı kutlanacak. Bu nedenle, Allah'ın lütfunun, imanda şevkle yürüyen, ilahi sevgi için çalışan ve ümitte sebat eden halkına eşlik ettiği ve büyük olaylarla işaretlenmiş bir hac yolculuğu yapmak üzereyiz (*1 Selanikliler 1,3*).

Bu köklü gelenekten güç alarak ve bu Jübile Yılı'nın tüm Kilise için yoğun bir lütuf ve ümit deneyimi olacağı kanaatiyle Vatikan'daki Aziz Petrus Bazilikası'nın Kutsal Kapısının bu yıl 24 Aralık 2024'te açılması için karar vermiş bulunuyorum. Böylece Olağan Jübile'nin açılışı yapılacak. Önümüzdeki 29 Aralık 2024 Pazar günü, açılışının

³ Olağanüstü Merhamet Jübilesi Çağrısının Bildirisi, *Misericordia Vultus*, 1-3.

1700. yıl dönümünü kutlayacak olan Aziz Yuhanna Lateran Katedrali'nin Kutsal Kapısını aynı yılın 9 Kasım günü açacağım. Ardından 1 Ocak 2025'te Meryem Ana'nın Ayini'nde, Papalık Aziz Meryem Ana Bazilikası'nın Kutsal Kapısı açılacak. Nihayet 5 Ocak Pazar günü Surların Dışındaki Papalık Aziz Pavlus Bazilikası'nın kutsal kapısı açılacak. Bu son üç kutsal kapı en geç aynı yılın 28 Aralık Pazar gününe kadar açık olacak.

Ayrıca, 29 Aralık 2024 Pazar günü, tüm katedrallerde ve ortak katedrallerde, diyosezan episkoposlarının, bu olay için hazırlanacak Ritüele göre, Jübile Yılı'nın görkemli açılışı için Kutsal Efkaristiya'yı kutlayacaklarını belirtiyorum. Ortak katedral kilisesindeki kutlamalarda episkoposun yerine özel olarak atanmış bir Delege geçebilir. *Toplanmak (collectio)* için seçilen kiliseden katedrale doğru yapılacak hac yolculuğu, Allah'ın Sözü'nün aydınlattığı, müminleri bir araya getiren ümit yolunun işareti olacaktır. Bu hac sırasında, bu belgeden bölümler okunacak ve Jübile İndüljansı insanlara duyurulacaktır; bu, belirli Kiliselerde Jübile kutlamaları için aynı Ritüelde yer alan talimatlara göre elde edilebilecek bir indüljandır. Özel Kiliselerde 28 Aralık 2025 Pazar günü sona erecek olan Kutsal Yıl boyunca, Allah'ın Halkının hem onun lütfuna hem de onun etkinliğini gösteren işaretlere dair ümidin ilanına tam olarak katılmasını sağlamak için her türlü çaba gösterilmelidir.

Olağan Jübile, Vatikan'daki Aziz Petrus Papalık Bazilikası'nın Kutsal Kapısında, 6 Ocak 2026'da Rab'bin Epifanya Kutlaması'nda sona erecektir. Kutsal Yıl boyunca, Allah'ın herkese hitap eden sevgisinin bir mesajı olarak Hıristiyan ümidinin ışığı herkese ulaşsın! Kilise dünyanın her yerinde bu duyuruya sadık bir tanık olsun!

Ümit işaretleri

7. Allah'ın lütfunda ümit bulmanın yanı sıra, Rab'bin bize verdiği zamanların işaretlerinde de ümidi keşfetmeye çağırıyoruz. İkinci Vatikan Konsili'nin belirttiği gibi: “Kilise her çağda zamanın işaretlerini okuma ve bunları İncil'in ışığında yorumlama sorumluluğuna sahiptir. Böylece insanların, dünyevî ve ebedî hayatın anlamı, birbiriyle nasıl bir ilişki içinde olduğu konusundaki ısrarcı sorularına her nesle uyarlanmış bir dille cevap verebilmektedir”⁴. Kötülük ve şiddet tarafından ezildiğimizi düşünmemek için, dünyamızda mevcut olan muazzam iyiliğin farkına varmalıyız.

⁴ Pastoral Anayasa, *Gaudium et Spes*, 4

Allah'ın kurtarıcı varlığına ihtiyaç duyan insan kalplerindeki özlemi de kapsayan zamanın belirtileri, ümidin işaretleri haline gelmelidir.

8. Bir kez daha savaş trajedisine sürüklenen dünyamızda, ümidin ilk işareti barış arzusu olmalıdır. Geçmişin dehşetlerine aldırış etmeyen insanlık, birçok halkın vahşet ve şiddetin kurbanı olduğu yeni bir sınavla karşı karşıya. Zaten bu kadar çok şeye katlanmış olan bu halkları gelecekte neler bekliyor? Onların çaresizlik içindeki yardım taleplerinin, küresel düzeydeki olası sonuçları göz önüne alındığında, dünya liderlerini çok sayıda bölgesel çatışmayı çözmeye motive etmemesi nasıl mümkün olabilir? Silahların susabileceğini, yıkım ve ölüm yağdırmayı bırakabileceğini hayal etmek abartı mı olur? Jübile bize, barışı sağlayanların "Allah'ın çocukları" olarak adlandırılacağını hatırlatsın (Mt 5,9). Barış talebi herkesi zorluyor ve somut projeler peşinde koşmamızı gerektiriyor. Diplomasi, cesaret ve yaratıcılıkla kalıcı barışı amaçlayan müzakere alanları yaratma kararlılığını sürdürmelidir.

9. Geleceğe ümitle bakmak aynı zamanda aktaracak coşku dolu bir yaşam görüşüne sahip olmak demektir. Maalesef birçok durumda bu bakışın eksik olduğunu üzüntüyle belirtmemiz gerekiyor. Bunun ilk etkisi, yaşam aktarma arzusunun kaybıdır. Günümüzün çılgın temposu, geleceğe yönelik korkular, iş güvencesinin ve yeterli sosyal politikaların olmayışı, kaygıdan çok kâr arayışıyla gündem belirleyen sosyal modeller nedeniyle birçok ülkede doğum oranlarında endişe verici bir düşüş yaşanıyor ve ilişkilere önem verilmiyor. Bazı çevrelerde, "bazılarının aşırı ve seçici tüketimcilik yerine nüfus artışını suçlama eğilimi, gerçek sorunlarla yüzleşmeyi reddetmenin bir yolu haline gelmiştir"⁵.

Hayata açık olmak ve sorumlu ebeveynlik, Yaratıcının erkek ve kadınların kalplerine ve bedenlerine yerleştirdiği tasarımdır; Rab'bin eşlere ve onların sevgisine emanet ettiği bir görevdir. Devletin bu konudaki mevzuatına, inanan toplulukların ve tüm sivil toplumun tüm bileşenlerinin acilen sağlam destek vermesi elzemdir. Çünkü *gençlerin sevgisinin bereketinin bir göstergesi olarak yeni oğullar ve kızlar doğurma arzusu* her toplum için geleceğin bir teminatıdır. Bu bir ümit meselesidir; ümitten doğar ve ümidi yaratır.

⁵ Ansiklik Mektup, *Laudato Si'* 50.

Sonuç olarak, Hristiyan toplumu, ümidi desteklemek ve beslemek için ideolojik değil, kapsayıcı olan, dünya çapında boş beşikleri dolduracak bebeklerin ve çocukların kahkahalarıyla dolu bir gelecek için çalışan bir sosyal sözleşmenin gerekliliğine işaret etme konusunda ön planda olmalıdır. Ama gerçekte herkesin yaşama sevincini yeniden keşfetmesi gerekiyor. Çünkü Allah'ın suretinde yaratılan insan (Yaratılış 1,26), yalnızca hayatta kalmakla ve şimdiki zamana uymakla yetinemez. Yalnızca maddi gerçekliklerle tatmin arayışına izin verirsek, bunlar bizi bireyciliğe hapseder ve ümidi aşındırır, kalbe yerleşen, onu acı ve hoşgörüsüz hale getiren bir üzüntü yaratır.

10. Jübile Yılı boyunca, her türlü zorlukla karşılaşan kardeşlerimiz için somut bir ümit ışığı olmaya çağırıyoruz. Özgürlüklerinden mahrum bırakılan, her gün tutuklulu olmanın sertliğini ve kısıtlamalarını, sevgi eksikliğini ve birkaç vakada da kişiliklerine saygı eksikliğini hisseden mahkûmları düşünüyorum. Hükümetlere bunu dikkate almalarını ve bu Jübile Yılında ümit veren girişimler; insanların kendilerine ve topluma olan güvenlerini yeniden kazanmalarına yardımcı olmayı amaçlayan af veya ceza indirimi biçimleri; yasalara saygı konusunda somut bir taahhüte karşılık gelen topluma yeniden bütünleşme yolları sağlayacak girişimlerde bulunmalarını öneriyorum.

Bu, bilgeliği ebediyen kalıcı olan Allah'ın Sözü'nden çekip çıkarılmış, kadim bir çağrıdır. Bu, yeni başlangıçları mümkün kılan merhamet ve kurtuluş eylemleri için bir çağrıdır: " Ellinci yılı kutsal sayacak, bütün ülke halkı için özgürlük ilan edeceksiniz. O yıl sizin için özgürlük yılı olacak. Herkes kendi toprağına, ailesine dönecek." (Lev. 25:10). Musa'nın Yasası'nda kurulan bu uygulama, daha sonra Peygamber Yeşaya tarafından hatırlatılmıştır: "Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti. Yüreğı ezik olanların yaralarını sarmak için, Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, Zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını, RAB'bin lütuf yılını, RAB beni gönderdi." (Yşa. 61,1-2). Bunlar, İsa'nın hizmetinin başlangıcında, "RAB'bin lütuf yılı"nın kendisinde tamamlandığını ilan ederek benimsediğı sözlerdir (Luka 4,18-19). Dünyanın her yerinde, inananlar ve özellikle onların Papazları, hapishanedekiler için onurlu koşullar, insan haklarına saygı gösterilmesi ve her şeyden önce Hristiyan inancına aykırı bir hüküm olan ölüm cezasının kaldırılması konusunda birlik olmalıdır.⁶ Mahkûmlara somut bir yakınlık

⁶ *Katolik Kilisesi Din ve Ahlâk İlkeleri*, No. 2267.

göstergesi olarak, bir hapishanenin Kutsal Kapısını kendim açmayı diliyorum, böylece bu, onlar için geleceğe ümit ve hayata yeni bir bağlılıkla bakmaya bizi davet eden bir sembol olsun.

11. İster evde ister hastanede olsun, hastalara ümidin işaretleri gösterilmelidir. Öyle ki çektikleri acılar onları ziyaret edenlerin yakınlığı ve sevgisi ile dinebilsin. Merhamet işleri, aynı zamanda derin şükran duygularını yükselten ümit işleridir. Hastalara ve en savunmasız durumda olanlara sürekli bakım ve ilgi göstererek en zor koşullarda görevlerini yerine getiren sağlık çalışanlarına da minnettarlık göstermek gerekir.

Kendi zayıflıkları ve kısıtlılıkları içinde özellikle zor durumda bulunanlara özellikle kişisel bağımsızlık ve serbestliği sınırlayan hastalık ya da engellilik içindekilere onları kucaklayan bir ilgi gösterilmelidir. Onlara değer vermek, insanlık onuruna bir ilahidir, tüm toplumun bütünlük içinde, uyumla eyleme geçmesini isteyen bir ümit şarkısıdır.

12. Ümidin vücut bulmuş hali olan *gençlerin* de ümit işaretlerine ihtiyacı var. Ne yazık ki çoğu zaman hayallerinin ve arzularının hüsrana uğradığını görüyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız çünkü gelecek onların coşkusuna bağlıdır. Afetler yaşandığında ve insanların ihtiyaç içinde olduğu durumlarda kolları sıvayarak, gönüllü olarak yardıma koşarak ortaya koydukları enerjiyi görmek memnuniyet vericidir. Yine de ümidi olmayan, belirsiz ve ümitsiz bir gelecekle karşı karşıya kalan, iş ve iş güvencesinden yoksun, okulu bitirdikten sonra gerçekçi beklentileri olmayan gençleri görmek üzücüdür. Hayallerinin gerçekleşebileceğine dair umutları olmadan, cesaretleri kırılacak ve kayıtsızlık içine düşmeleri kaçınılmaz olacaktır. Uyuşturucuya yönelmek, risk almak ve anlık zevk peşinde koşmak özellikle onlara daha büyük zarar verir; çünkü onları hayatın güzelliklerine ve zenginliklerine kapatır, depresyona ve hatta kendine zarar verici davranışlara yol açabilir. Bu nedenle Jübile, Kilise'ye onlara ulaşmak için daha fazla çaba sarf etmesi konusunda ilham vermelidir. Yenilenmiş bir tutkuyla ergenlere, öğrencilere ve genç çiftlere, yani yeni nesile özen ve ilgi gösterelim. Gençlere yaklaşalım, çünkü onlar Kilisenin ve dünyanın sevinci ve ümididir!

13. Kendileri ve aileleri için daha iyi bir yaşam arayışıyla memleketlerini geride bırakan göçmenler için de ümit işaretleri mevcut olmalıdır. Beklentileri önyargı ve reddedilme yüzünden hayal kırıklığına uğramamalıdır. Herkesi onuruna saygı

göstererek kucaklayan bir kabul etme ruhuna, kimsenin onurlu bir yaşam hakkından mahrum bırakılmaması için sorumluluk duygusu da eşlik etmelidir. Uluslararası gerilimlerin savaştan, şiddetten ve ayrımcılıktan kaçınmak için göç etmeye zorladığı sürgünlere, yerinden edilmiş kişilere ve mültecilere, yeni bir toplumsal bağlamda yer bulmaları için ihtiyaç duydukları araçlar olan istihdam ve eğitime erişim ve güvenlik garanti altına alınmalıdır.

Hıristiyan toplumu her zaman en savunmasız durumda olanların haklarını savunmaya hazır olsun, daha iyi bir gelecek ümidi hiç kimsenin elinden alınmasın diye kapılarını onları memnuniyetle karşılamak için sonuna kadar açsın. Rab'bin, Son Yargı Günü'ne dair büyük benzetmedeki sözleri her zaman kalplerimizde yankı bulsun: “Bir yabancıydım, beni içeri aldınız. Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.” (Mt 25, 35.40).

14. Çoğu zaman kendini yalnız ve terk edilmiş hisseden yaşlılar da ümit işaretlerini hak ediyor. Onların sahip oldukları hazineye, yaşam deneyimlerine, birikmiş bilgeliklerine ve hala yapabilecekleri katkıya saygı duymak, nesiller arasındaki anlaşmayı güçlendirmek için işbirliği yapmaya çağrılan Hıristiyan topluluğunun ve sivil toplumun sorumluluğundadır.

Burada ayrıca iman ve bilgeliğin genç nesle aktarılmasını temsil eden büyükanne ve büyükbabalardan da bahsetmek istiyorum. Kendilerinde köklerini, anlayış ve cesaret kaynağını keşfeden çocuklarının şükranlarından ve torunlarının sevgisinden destek bulmalarını dilerim.

15. Yaşamın temel ihtiyaçlarından yoksun olan milyarlarca yoksula ümit verilmesini tüm kalbimle rica ediyorum. Yeni yoksullaşma dalgaları karşısında durumlarını kolayca kanıksayabilir ve teslim olabiliriz. Ancak artık sadece dünyanın belirli yerlerinde değil, her yerde karşılaştığımız dramatik durumlara da gözlerimizi kapatmamalıyız. Her gün fakir ya da yoksul insanlarla tanışıyoruz; hatta bunlar kapı komşumuz bile olabilirler. Çoğu zaman evsizdirler ya da günlük yeterli yiyecekte yoksundurlar. Pek çok kişi tarafından dışlanma ve ilgisizlikten dolayı acı çekiyorlar. Muazzam kaynaklara sahip olan ve bunları büyük ölçüde silah üretmeye ayıran bir dünyada, yoksulların "gezegen nüfusunun çoğunluğunu, yani milyarlarca insanı" oluşturmaya devam etmesi skandaldır. Bugünlerde uluslararası siyasi ve ekonomik

tartışmalarda bunlardan bahsediliyor, ancak çoğu zaman onların sorunlarının sonradan akla gelen bir düşünce olarak gündeme getirildiği izlenimi ediniliyor; bu sorun, yalnızca ikincil bir zarar olarak ele alınmasa bile, neredeyse görev dışı veya yüzeysel bir şekilde eklenen bir sorudur. Aslına bakılırsa, her şey söylenip yapıldığında bile, çoğu zaman yığınımın en altında kalıyorlar”⁷. Unutmayalım: Yoksullar suçlanması gereken değil, neredeyse her zaman mağdur olanlardır.

Ümit için çağrılar

16. Peygamberlerin asırlık mesajını tekrarlayan Jübile bize, dünyadaki malların ayrıcalıklı bir azınlığa değil, herkese gönderildiğini hatırlatır. Zengin cömert olmalı, gözlerini muhtaç kardeşlerinin yüzlerinden ayırmamalı. Burada özellikle su ve yiyecek sıkıntısı çekenleri düşünüyorum: Açlık bir skandaldır, insanlığımızın bedeninde açık bir yaradır ve hepimizi ciddi bir vicdan muhasebesine çağırır. Çağrımı yineliyorum: "Silahlara ve diğer askeri harcamalara harcanan parayla, sonunda açlığa son verebilecek ve en yoksul ülkelerdeki kalkınmayı destekleyebilecek küresel bir fon kuralım, böylece vatandaşlarının şiddete başvurmasını, zor durumlara düşmesini ya da daha onurlu bir yaşam aramak için ülkelerini terk etmek zorunda kalmasını önleyebiliriz”⁸.

Yaklaşan Jübile ışığında yapacağım bir başka yürekten çağrı da daha varlıklı uluslara yöneliktir. Onlardan geçmişte aldıkları pek çok kararın ciddiyetini kabul etmelerini ve onları asla ödeyemeyecek olan ülkelerin borçlarını affetmeye kararlı olmalarını istiyorum. Bu bir cömertlik meselesinden çok, bir adalet meselesidir. Bu durum, giderek daha fazla farkına vardığımız yeni bir adaletsizlik biçimiyle bugün daha da ciddi hale geliyor: “Özellikle küresel Kuzey ve Güney arasında, çevre ve doğa üzerindeki etkileri olan ticari dengesizliklerle bağlantılı gerçek bir 'ekolojik borç', doğal kaynakların belirli ülkeler tarafından uzun süreler boyunca orantısız kullanımı” var⁹. Kutsal Yazıların öğrettiği gibi, dünya Rabbindir ve hepimiz orada “yabancılar ve kiracılar” olarak yaşarız (Lev. 25,23). Eğer gerçekten dünyamızda barışa giden yolu hazırlamak istiyorsak, adaletsizliğin uzak nedenlerini ortadan kaldırmaya, haksız ve ödenemez borçları kapatmaya ve açları doyurmaya kendimizi adayalım.

⁷ Ansiklik Mektup *Laudato Si'*, 49

⁸ Ansiklik Mektup, *Fratelli Tutti*, 262.

⁹ Ansiklik Mektup *Laudato Si'*, 51.

17. Önümüzdeki Jübile Yılı aynı zamanda tüm Hıristiyanlar için önemli bir tarih olan İznik'teki ilk büyük Ekümenik Konsil'in kutlanmasının 1700. yıldönümüne denk gelmektedir. Havarisel zamanlardan beri, doktrinel sorunları ve disiplin konularını tartışmak için episkoposların çeşitli vesilelerle bir araya geldiğini belirtmekte fayda var. Hıristiyanlığın ilk yüzyıllarında, hem Doğu'da hem de Batı'da sık sık sinodlar gerçekleştirilmiştir; bu da Allah'ın Halkının birliğinin ve İncil'in sadık bir şekilde duyurulmasını sağlamanın önemini göstermektedir. Jübile, bugün Hıristiyan topluluğunun acil müjdeleme ihtiyacına yanıt vermek için giderek daha gerekli olduğunu düşündüğü bu tür sinodalitenin somut bir şekilde ifade edilmesi için önemli bir fırsat olarak hizmet edebilir. Vaftiz edilenlerin tümü, ilgili karizmaları ve hizmetleriyle birlikte, çok sayıda ümit işaretinin, Allah'ın dünyadaki varlığına tanıklık etmesini sağlama konusunda sorumluluğa ortaklardır.

İznik Konseyi, İsa Mesih'in ilahi tabiatı; dolayısıyla da Baba ile aynı özden oluşununun reddi ile ciddi şekilde tehdit altında olan Kilise'nin birliğini korumaya çalıştı. İmparator Konstantin'in emriyle toplantıya yaklaşık üç yüz episkopos katıldı; ilk toplantıları 20 Mayıs 325'te İmparatorluk Sarayı'nda gerçekleşti. Çeşitli tartışmalardan sonra, Ruh'un lütfuyla, hala her Pazar günü Efkaristiya kutlamalarında okuduğumuz İman İkrarını oybirliğiyle onayladılar. Konsil Babaları, tüm Kiliselerin birlik içinde olduklarının ve tüm Hıristiyanların aynı inanca sahip olduklarının bir işareti olarak ilk kez "İnanıyoruz"¹⁰ ifadesini kullanarak İman İkrarına başlamayı seçtiler.

İznik Konsili Kilise tarihinde bir dönüm noktasıdır. Yıldönümünün kutlanması, Hıristiyanları, Kutsal Üçlü Birliğe ve özellikle de bize sevginin gizemini açıklayan Allah'ın Oğlu ve Baba ile aynı özde olan"¹¹ Mesih İsa'ya, " bir övgü ve şükran ilahisinde katılmaya davet eder. İznik Konsili aynı zamanda, tüm Kiliselere ve Kilise Topluluklarına, görünür birliğe giden yolda ısrar etmeleri ve İsa'nın "hepsi bir olsunlar diye" duasına tam olarak yanıt vermenin uygun yollarını bulmaları için bir çağrıyı temsil eder. Baba, sen bende olduğun ve ben de sende olduğu gibi, onlar da bizde olsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğine inansın" (Yu. 17,21).

¹⁰ Credo Nicene H. DENZINGER-A. SCHÖNMEYER, *Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 125.

¹¹ Age.

İznik Konsili ayrıca Paskalya tarihini de tartıştı. Bu konuya farklı yaklaşımlar bugüne kadar inancımızın temel olayının aynı gün kutlanmasına engel olmuştur. şans eseri, 2025 yılında ortak bir kutlama gerçekleşecek. Umarım bu, Doğunun ve Batının tüm Hıristiyanlarına, Paskalya için ortak bir tarih etrafında birliğe doğru kararlı bir adım atma çağırısı olarak hizmet eder. Geçmişteki tartışmalardan habersiz olan pek çok insanın bu konudaki bölünmelerin nasıl devam edebileceğini anlayamadığını kendimize hatırlatmakta fayda var.

mide demirlemek

18.Ümit, iman ve sevgi ile birlikte Hıristiyan yaşamının özünü ifade eden “teolojik erdemler” üçlüsünü oluşturur (1 Ko. 13,13; 1 Sel. 1,3). Ümit, ayrılmaz dinamizmleri içinde, deyim yerindeyse yönlendiren, varoluşa inanmanın yönünü ve hedefini gösteren Őeydir. Bu nedenle Havari Pavlus bizi Şöyle davet ediyor: “midinizle sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin” (Rom. 12,12). Evet, yüreklerimizde taşıdığımız iman ve sevgiye inandırıcı ve çekici bir Şekilde tanıklık etmek için “mitle dolup taşmalıyız” (Rom. 15,13); yle ki iman neşeli, sevgi coşkulu olsun; öyle ki, herkes bir gülümseme, bir dostluk jesti, kardeşce bir bakış, samimi bir dinleme, karşılıksız bir hizmet sunabilsin; bunu bilerek, İsa'nın Ruhu'nda bu, onu alanlar için bereketli bir mit tohumu olabilir. Peki midimizin temeli nedir? Bunu anlamak için ümidimizin nedenlerine odaklanmak iyi olur (1 Pe. 3,15).

19. “Ebedi hayata inanıyorum”¹². İmanımız böyle açıkça ortaya çıkıyor. Hıristiyan ümidi bu sözlerde önemli bir temel buluyor. Çünkü mit, "mutluluğumuz olarak sonsuz yaşamı arzuladığımız teolojik erdemdir"¹³. İkinci Vatikan Konsili ümitle ilgili Şöyle diyor: “İnsanlar bu ilahi destekten mahrum kaldıklarında ve sonsuz yaşamdan ümitleri kalmadığında, bugün de sıklıkla grldğu gibi, onurları derinden zedelenir. Yaşam ve ölüm sorunları, sulluk ve acı çekme sorunları çözümsüz kalır, öyle ki insanlar sıklıkla ümitsizliğe sürüklenirler”¹⁴. Oysa, onda kurtuluşa eriştiğimiz ümidin erdemi sayesinde, insanlığın ve kendi kişisel tarihimizin ölümlü bir son ya da uçurumun karanlığı ile son bulmaya değil, şanlı Rab ile buluşmaya yneldeğini, kesin bir inançla zamanın akışında görebiliriz. Bu nedenle onun dönüşünü bekleyerek ve

¹² Apostles' Creed: H. DENZINGER-A. SCHNMETZER, *Enchiridion symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 30.

¹³ *Katolik Kilisesi din ve Ahlâk İlkeleri*, No. 1817

¹⁴ Pastoral Anayasa, *Gaudium et Spes*, 21.

sonsuzlukta O'nda yaşama ümidiyle yaşayalım. Biz de ilk Hıristiyanların etkileyici yakarışıyla aynı ruhta sesleniyoruz ve Kutsal Yazılar da bu seslenişle sona eriyor: “Gel, Rab İsa! » (Va. 22, 20).

20. İsa'nın ölümü ve dirilişi imanımızın merkezi ve ümidimizin temelidir. Aziz Pavlus bunu dört fiil kullanarak kısa ve öz bir şekilde ifade ediyor: “Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi. Kefas'a, sonra Onikiler'e göründü” (1 Ko. 15,3-5). Mesih *öldü, gömüldü, dirildi ve insanlara göründü*. İsa bizim için ölüm dramını yaşadı. Baba'nın sevgisi onu Ruh'un gücüyle yükseltti ve onun insanlığını sonsuz kurtuluşumuzun ilk meyveleri haline getirdi. Hıristiyan ümidi tam olarak şuna dayanır: Her şeyin sonu gibi görünen ölümlerle yüzleşirken, Mesih'in bize Vaftiz'de verdiği lütuf sayesinde “hayatın sona erdiğine değil, değiştiğine” dair kesinliğe ebedi olarak sahibiz¹⁵. Vaftizde Mesih'le birlikte gömüldüğümüzde, onun dirilişinde ölümün duvarlarını yıkan ve onu sonsuzluğa geçiş haline getiren yeni bir yaşam armağanını alırız.

En sevdiğimizden acı dolu bir ayrılık olarak görülen ölüm gerçeği, boş söylemlerle hafifletilemez. Ancak Jübile bize, Vaftizde aldığımız yeni yaşamın, ölümün dramını değiştirebilecek bir yaşamın armağanını yeniden ve büyük bir şükranla takdir etme fırsatını sunuyor. Jübile bağlamında bu gizemin Kilise yaşamının ilk yüzyıllarından itibaren nasıl anlaşıldığını düşünelim. Bunun bir örneği, Roma'daki Aziz Yuhanna Lateran Kilisesindeki gibi birçok eski vaftizhanede görüldüğü şekilde, sekizgen biçiminde vaftiz havuzları inşa etme geleneği olabilir. Bu, Vaftizin "sekizinci günün" şafağı, diriliş günü olduğunu, zamanın normal, haftalık geçişini aşan, onu ebediyet boyutuna ve ebedi hayata açan bir gün olduğunu simgelemeyi amaçlıyordu: dünyevi hac yolculuğumuzda bizim yöneldiğimiz amaç budur (Rom. 6,22).

Bu ümidin en ikna edici tanıklığını, şehitler vermektedir. Dirilmiş Mesih'e olan inançlarına sadık kalarak, Rab'lerine ihanet etmek yerine, burada, yeryüzündeki yaşamdan vazgeçtiler. Sonu olmayan bir hayatın itirafçıları olan şehitler, her çağda mevcuttur ve sayısızdır, hatta günümüzde belki daha da fazladır. Ümidimizi

¹⁵ Roma Usulünde Kutsal Ayin, *Ölümler İçin Giriş, I*

pekiştirmek ve bunun iyi meyveler vermesine izin vermek için onların tanıklıklarına değer vermeliyiz.

Farklı Hıristiyan geleneklerinden gelen şehitler aynı zamanda birlik tohumlarıdır, kan ekümenizminin ifadeleridir. Bu şehitlerin tanıklıklarının zenginliğini vurgulamanın bir yolu olarak Jübile'nin ekümenik kutlamaları da içermesini büyük ölçüde ümit ediyorum.

21. Peki ölümden sonra bize ne olacak? İsa ile birlikte, bu eşiğin ötesinde, sonsuza dek derin derin düşündüğümüz ve O'nun sonsuz sevgisini paylaştığımız Allah ile tam bir birliktelikten oluşan sonsuz yaşamı bulacağız. Şimdi ümitle yaşadığımız her şeyi, daha sonra gerçekte göreceğiz. Aziz Augustinus'un şu sözleri aklımıza geliyor: "Tüm varlığımla seninle bir olduğumda, artık acı ve zahmet olmayacak; hayatım gerçek hayat, tamamen seninle dolu bir hayat olacak"¹⁶. Bu birlikteliğin doluluğunu ne belirleyecek? Mutlu olmak. Mutluluk bizim insani çağrımızdır ve herkesin ulaşmak istediği bir hedeftir.

Peki mutluluk nedir? Nasıl bir mutluluk bekliyoruz ve arzuluyoruz? Geçici bir sevinç ya da insan ruhunun asla tatmin olmadığı, her zaman boş olduğu bir şehvet sarmalında, bir kez elde edildiğinde daima daha fazlasını talep eden geçici bir tatmin beklemiyoruz. Artık "*Seviliyorum, öyleyse varım; ve ben her zaman hayal kırıklığına uğratmayan, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni ayıramayacağı Sevgi'de var olacağım*" diyebilmek için bizi tatmin eden şeyde, yani sevgide kesin olarak gerçekleşen bir mutluluğa ihtiyacımız var. Elçinin sözlerini bir kez daha hatırlayalım: "Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Allah sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Rom. 8,38-39).

22. Ebedi hayatla bağlantılı bir diğer gerçeklik ise hem varlığımızın sonunda hem de zamanın sonunda Allah'ın hükmüdür. Sanatçılar sıklıkla onu, zamanlarının teolojik bakış açısına uygun olarak ve izleyicide bir hayranlık duygusu uyandırmak amacıyla resmetmeye çalışmışlardır - burada Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ndeki başyapıtını düşünebiliriz. Aslında kendimizi hayatlarımızın yargılanacağı âna bilinçli ve ayık bir şekilde hazırlamalıyız, ancak bunu her zaman ümit açısından, hayatlarımızı ayakta

¹⁶ *İtirafılar*, X, 28

tutan ve onları yersiz korkudan koruyan teolojik erdem açısından yapmalıyız. Kendisi sevgi olan Allah'ın yargısı (1. Yu. 4,8.16) ve kesinlikle sevgiye ve özellikle de Yargıcın kendisi Mesih'in aralarında olduğu ihtiyaç sahibi kişilerle ilgili olarak yaptığımız veya yapmadığımız her şeye dayanacaktır (Matta 25,31-46). O halde, insani, dünyevi mahkemeler tarafından verilenlere benzemeyen bir yargıdan söz ettiğimiz açıktır; bu, ilahi merhametin akıl almaz gizemi içinde, sevgi olan Allah ile ve kişinin kendisiyle gerçeğin bir uyumu olarak anlaşılmalıdır. Kutsal Yazılar şöyle der: "Böyle davranmakla insanlara bir ders verdin, erdemli kişinin insanlara iyilikle davranması gerektiğini öğrettin, çocuklarına güzel bir ümit verdin, günahattan sonra tövbeyi kabul edeceğini bildirdin. Böylece yargılandığımız zaman bağışlanma isteyebiliriz." (Bilgelik 12, 19.22). Papa XVI. Benedictus'un sözleriyle: "Yargı anında, onun sevgisinin dünyadaki ve kendi içimizdeki tüm kötülükler üzerindeki ezici gücünü deneyimliyor ve özümseriz. Sevginin acısı kurtuluşumuz ve sevincimiz olur"¹⁷.

Bu nedenle yargı, ümidimiz olan ve İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla bizim için elde ettiği kurtuluşla ilgilidir. Bu O'nunla nihai karşılaşmaya götüren araçtır. İşlediğimiz kötülüğü gizlemek mümkün olmadığından; Allah'ın sevgisi ile kesin karşılaşmanın mümkün olması için *arınmak* gereklidir. Burada tüm yaratılışın ilk doğanı Mesih ile bizleri bir kılan ortak bağ ve azizlerin birliği erdemi sayesinde etkin olan bir şefaet dayanışmasında; yeryüzündeki hacılığını tamamlamış olanların, dualarımıza olan ihtiyacını görmeye başlıyoruz. Duanın gücü sayesinde Jübile İndüljansı bizden önce dünyadan ayrılmış olanların tam bir merhamete kavuşmasını özel bir şekilde amaçlamaktadır.

23. *İndüljans*, aslında Allah'ın merhametinin sınırsız doğasını keşfetmenin bir yoludur. Allah'ın sınırsız affediciliğinin tam bir ifadesi olarak, eski zamanlarda "merhamet" ile "indüljans" ifadelerinin birbirinin yerine kullanılması tesadüf değildir.

Günahların İtirafı ve Barışma Ayini bize Allah'ın günahlarımızı bağışlayacağına dair güvence verir. Böylece, Mezmurun güçlü ve teselli eden sözlerini yaşarız: "Bütün suçlarını bağışlayan, bütün hastalıklarını iyileştiren, canını ölüm çukurundan kurtaran, sana sevgi ve sevecenlik tacı giydiren, O'dur, [...] RAB sevecen ve lütfedendir, Tez öfkelenmez, sevgisi engindir. [...] ize günahlarımıza göre davranmaz, suçlarımızın

¹⁷ Ansiklik Mektup *Spe Salvi*, 47

karşılığını vermez. Çünkü gökler yeryüzünden ne kadar yükseğe, kendisinden korkanlara karşı sevgisi de o kadar büyüktür. Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı.” (Mezmun 103, 3-4.8.10-12). Barışma Sakramenti, sadece muhteşem ruhsal bir armağan değil, iman yolculuğumuzda belirleyici temel ve vazgeçilmez bir adımdır. Orada, Rab'bin günahlarımızı silmesine, kalplerimize şifa vermesine, bizi ayağa kaldırmasına, kucaklamasına ve şefkatli ve merhametli yüzünü bize yöstermesine izin veririz. Allah'ı tanımak için onun bizimle barışmasına izin vermekten (2. Ko. 5, 20) ve affını tatmaktan başka yolu yoktur. İtiraf Sakramentini ihmal etmeyelim, şifanın ve sevincin bu sakramentinin güzelliğini, günahlarımızın Allah tarafından affedilmesinin muhteşemliğini yeniden keşfedelim!

Bununla birlikte, kişisel deneyimlerimizden bildiğimiz gibi, günah "iz bırakır" ve sonuçlar getirir. Günahın, yalnızca yaptığımız yanlışın sonuçları açısından değil, aynı zamanda içsel olarak da sonuçları vardır; çünkü “hafif bile olsa, her günah, yaratıklara karşı sağlıksız bir bağlanmayı getirir ve bu bağlılığın ya burada, bu dünyada ya da ölümden sonra, Araf denen yerde arındırılması gerekir.”¹⁸. Zayıf ve kötülük tarafından cezbedilen insanlığımızda, günahın bazı arta kalan etkileri varlığını sürdürmeye devam eder. Bunlar, her zaman, Aziz Papa VI. Pavlus'un yazdığı gibi, "Kendisi bizim 'indüljansımız' olan" Mesih'in lütfuyla, indüljans ile ortadan kaldırılır¹⁹. Apostolik Penitentiary (Havarisel Kefaret), Jübile indüljansını uygulamanın manevi açıdan verimli olmasını sağlamak ve bunu alabilmek için gereken kuralları yayınlayacaktır.

Bu tam bağışlanma deneyimi karşılığında, artık kalplerimiz ve zihinlerimiz başkalarını affetme ihtiyacına kendisini kapatamaz. Affetmek geçmişi değiştirmez; geçmişte olanları değiştiremez ama geleceği değiştirmemize ve öfkeden, düşmanlıktan ve intikamdan uzak, farklı hayatlar yaşamamıza olanak sağlayabilir. Affetmek daha parlak bir geleceği mümkün kılar, geçmişe farklı, geçmiş gözyaşlarının izlerini hâlâ taşısa da artık daha dingin gözlerle bakmamızı sağlar.

Son Olağanüstü Merhamet Jübilesi'nde, Merhametin Görevlilerine sorumluluk verdim ve onlar önemli bir görevi yerine getirmeye devam ediyorlar. Yaklaşan Jübile sırasında, bir günahkâr onlara açık yürekli ve tövbekâr bir ruhla geldiğinde ümidi canlandırıp affi sunarak hizmetlerini yerine getirebilsinler. Onlar, barışmanın ve

¹⁸ *Katolik Kilisesi din ve Ahlak İlkeleri*, No. 1472

¹⁹ Havarisel Mektup, *Apostolorum Limina*, 23 Mayıs 1974, II

Peder'in merhametiyle esinlenmiş, kalpten gelen bir ümitle geleceğe bakmak için cesaretin kaynağı olarak kalabilsinler. Episkoposları, onları özellikle ümidin şiddetle sınıdığı yerlere, hapisanelere, hastanelere ve insanların onurunun ihlal edildiği, yoksulluğun yoğun olduğu ve toplumsal çürümenin yaygın olduğu yerlere göndererek, değerli hizmetlerinden yararlanmaları için teşvik ediyorum. Bu Jübile Yılı'nda hiç kimse Allah'ın affını ve tesellisini alma fırsatından mahrum kalmasın.

24. Ümit en üstün tanıklığını *Allah'ın Annesi*'nde bulur. Kutsanmış Bakire'de ümidin saf bir iyimserlik değil, hayatın gerçekleri arasında bir lütuf armağanı olduğunu görüyoruz. Her anne gibi, Oğlu'na her baktığında onun geleceğini düşünüyordu. Kuşkusuz yüreğine Şimeon'un tapınakta ona söylediği şu sözler kazınmıştı: "Bu çocuk, İsrail'de birçok kişinin düşmesine ya da yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir. Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak. Bütün bunlar, birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için olacak." (Lk 2, 34-35). Meryem Ana, çarmıhın dibinde masum oğlu İsa'nın ıstırabına ve ölümüne tanık oldu. Kederle doluydu, ama yine de "fiat" - "senin isteğin olsun" sözünü yeniledi, Allah'a olan ümidini ve güvenini asla kaybetmedi. Bu şekilde Meryem, Oğlu'nun kendisine "büyük acılara katlanacağını, ihtiyarlar, başkâhinler ve din bilginleri tarafından reddedilip öldürüleceğini ve üç gün sonra yeniden dirileceğini" (Markos 8, 31) duyurarak önceden bildirdiği her şeyin gerçekleşmesinde bizim hatırımıza işbirliği yaptı. Sevgiyle sunulan bu acının yolculuğunda Meryem, bizim Annemiz, Ümidin Annesi oldu. Halk içindeki dindarlığın, Kutsal Bakire Meryem'i Stella Maris olarak anmaya devam etmesi tesadüf değildir; bu hitap, hayatın fırtınaları ortasında Allah'ın Annesi'nin yardımımıza geleceğine, bizi ayakta tutmaya, ümit, güven ve azimle devam etmeye teşvik edeceğine dair kesin bir ümit veren bir sesleniştir.

Bu bağlamda, 2031 yılında, Mexico City'deki Guadalupe Meryem Ana Şapeli'nde Meryem Ana'nın ilk kez görülüşünün beş yüzüncü yılını kutlamaya hazırlandığımızı belirtmek isterim. Allah'ın Annesi, Juan Diego aracılığıyla her hacıya ve tüm inananlara iletmeye devam ettiği devrim niteliğinde bir ümit mesajı getirdi: "Ben, Senin Annen, burada değil miyim?"²⁰ Bu mesaj, sayısız hacının kutsal Meryem Ana'ya kaygılarını, üzüntülerini ve ümitlerini aktardığı dünya çapındaki birçok Meryem Ana

²⁰ *Nican Mopohua*, No. 119.

Şapelinde kalplere dokunmaya devam ediyor. Bu Jübile Yılı'nda, kutsal alanlar, kutsal karşılama yerleri ve ümit uyandıracak ayrıcalıklı alanlar olmalıdır. Roma'ya gelen hacıları şehrin Kutsal Meryem'e adanmış ibadethanelerde durup dua etmeleri, Bakire Meryem'e hürmet etmeleri ve O'ndan koruma istemeleri için teşvik etmek istiyorum. Eminim ki herkes, özellikle acı çekenler ve mazlumlar, çocuklarını asla terk etmeyen, Allah'ın Kutsal Halkı için 'güvenli bir ümit ve teselli' işareti olan annelerin en şefkatlisinin yakınlığını tadabilecektir²¹.

25. Jübile'ye doğru yolculuğumuzda Kutsal Yazılara dönelim ve onun bizimle şu sözlerle konuştuğunun ayırına varalım: “Öyle ki, önümüze konan ümide tutunmak için Allah'a sığınan bizler, Allah'ın yalan söylemesi olanaksız olan bu iki değişmez şey aracılığıyla büyük cesaret bulalım. Canlarımız için gemi demiri gibi sağlam ve güvenilir olan bu ümit, perdenin arkasındaki iç bölmeye geçer. Melkisedek düzeni uyarınca sonsuza dek başkâhin olan İsa oraya uğrumuza öncü olarak girdi.” (İbr. 6,18-20). Bu sözler bize verilen ümidi hiçbir zaman kaybetmememiz, o ümide sınımsız sarılmamız ve sığınağımızı, gücümüzü Allah'ta bulmamız için güçlü bir teşviktir.

Çapanın görüntüsü anlamlıdır; bu yaşamın çalkantılı suları arasında kendimizi Rab İsa'ya emanet etmenin getirdiği istikrar ve güvenliğin farkına varmamıza yardımcı olur. Bizi sarsan fırtınalar asla galip gelmeyecek, çünkü Mesih'te yaşamamızı ve günahı, korkuyu ve ölümü yenmemizi sağlayan lütuftan doğan ümide demir atmış durumdayız. Yaşamın geçici zevklerini ve acil hedeflerimize ulaşmayı aşan bu ümit, denenmelerin ve zorlukların üstesinden gelmemizi sağlar ve çağrıldığımız göksel hedefin büyüklüğünü asla gözden kaçırmadan ilerlemeye devam etmemiz için bize ilham verir.

Dolayısıyla önümüzdeki Jübile, Allah'a olan tükenmeyen ümidimizin, damgasını vurduğu Kutsal bir Yıl olacak. Aynı zamanda Kilise'ye ve topluma, kişiler arası ilişkilere, uluslararası ilişkilere, her insanın onurunun desteklenmesine ve yaratılışa saygıya olan gerekli güveni yeniden kazanmamıza da yardımcı olsun. İman edenlerin tanıklığı dünyamız için gerçek ümidin mayası, Rab'bin vaatlerinin tamamlanmasını sevinçle bekleyen insanların adalet ve uyum içinde konut kuracağı yeni göklerin ve yeni yeryüzünün habercisi (2 Pe. 3,13) olsun.

²¹ İKİNCİ EKÜMENİK VATİKAN KONSİLİ, Dogmatik Anayasa, *Lumen Gentium*, 68.

Gelin, şimdiden bu ümit bizi kendine çeksin! Onu endişe içinde arayanlara tanıklığımız sayesinde ümit yayılsın. Hayatımızı yaşama biçimimiz onlara çeşitli sözlerle desin ki: “Rab’be ümit et! Cesur ve yürekli ol!” (Mez. 27, 14). Rabbimiz Mesih İsa’nın gelişini güvenle beklerken ümidin gücü günlerimizi doldursun. Övgü ve Yücelik şimdi ve ebediyen O’nundur.

Papalığımın on ikinci yılında, 9 Mayıs 2024 tarihinde, Rabbimiz Mesih İsa’nın Göğe Yükseliş Bayramında, Roma’da, Aziz Yuhanna Lateran’da verilmiştir.

FRANCISCUS